

REDACCIO :

Josep Pallach
26, Rue Constantinople, PARIS (8^e)

ADMINISTRACIO :

Antoni Iborra
13, Rue Bassano, PARIS (16^e)
C. Ch. Postaux 4163-90 - PARIS

Endavant

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

Preu de l'exemplar : 15 francs.

Subscripció l'any : 150 francs.

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

EDITORIAL

L'ACCIO D'AVUI I DE DEMÀ

Ara fa un any es reunia a Tolosa el Consell de Coordinació del Moviment Socialista de Catalunya. El retorn d'ambaixadors donava a la situació internacional el calent desgraciat que després ha anat accentuat-se. I és denunciant-lo i presentant la nostra voluntat de combatre Franco malgrat i contra tots els suports que podrien donar-se-li, que nosaltres acordàvem estructurar-nos en partit i anar a l'elaboració de la Carta Programàtica que fixaria les bases de la nostra acció. Ja és feina feta. La Proclamació que ha aprovat el Consell de Coordinació reunit el dies 22 i 23 de Setembre, i que ha d'arribar fins als més llunyans regions de Catalunya, precisa en breus paràgrafs els principis essencials del nostre esforç.

Discutits i aprovats democràticament pels militants de dintre i de fora de Catalunya, el M.S.C. es dona així figura definida i contingut precís, lluny de la demagogia i de la xerrameca. Ens proposem merèixer un dia la confiança dels treballadors i de tot el poble de Catalunya i és per això que ens cal — avui més que mai — dir-los qui som i què volem. Fer obra autèntica, ben falcada al sol de la Pàtria, que no esberli qual-sevol tempesta, car potser — si ho mirem fredament — és aquest fer i desfer constant la principal tragèdia del nostre poble renaixent. Feina de demà doncs, que preparam avui afuant el pensament, forjant els quadres, educant-nos i educant la joventut enmig d'una lluita sense treva contra el règim més odiat i més immoral que ha conegut la nostra terra.

El combat contra aquest règim és doncs la primera exigència. Car és l'acció d'avui, la del present diari, la que determina en el fons la del demà. No és, en efecte, enmig de la lluita que s'ha anat rebentant i plasmanent el Moviment Socialista de Catalunya? Doncs bé, aquest present ens comana sobretot lucidesa i decisió. Lucidesa, per donar-nos compte — i no tèmèr dir-ho — que el nostre poble depassà de nou durant les jornades de Març, tots els partits i organitzacions que pretenen dirigir-lo i que ens ensenyà a tots quin és realment la única arma capaç d'anorrear la conjunció del crim i del robatori que regna avui a Espanya. Hem perdut tots plegats, a dintre i a fora, molt de temps intentant recuar una política catalana que avui cal simplement teixir de bell nou en funció sobretot de l'acció que començà el mes de Març. A aquesta feina dedicarem tots els esforços i per a realitzar-la cercarem la col·laboració de
(Passa a la segona pàgina.)

Resolucions aprovades pel Moviment Socialista de Catalunya

El Consell de Coordinació del Moviment Socialista de Catalunya, reunit a Tolosa, amb participació dels Delegats de l'Interior, ha aprovat la Proclamació adjunta que fixa els fonaments de l'acció que ens proposem desenvolupar a fi de donar a Catalunya el règim de llibertat, de justícia i de benestar que el nostre poble espera.

**

El Moviment Socialista de Catalunya ha estudiat igualment la situació política, nacional i internacional, caracteritzada essencialment per la greu crisi de l'Estat franquista — crisi política, social, moral i econòmica — que avui ja amenaça adhuc l'existència física dels catalans i de tots els espanyols. Contra aquesta situació s'alçaren el mes de Març, en un gest magnífic de protesta, els treballadors i tot el poble de Catalunya ràpidament secundats pels nostres germans d'Euzkadi i pel poble madrileny.

La manca d'un instrument eficaç de direcció impedi al poble de Catalunya aprofitar totes les conseqüències d'aquella gesta, tant en el pla interior com exterior.

El Moviment Socialista de Catalunya declara que no hi ha avui tasca més urgent que la de canalitzar i coordinar el descontent unànim dels catalans, dirigint-lo vers la fita que volem assolir: La reconquesta de les llibertats democràtiques i el dret del nostre poble a disposar del seu destí.

Es a aquesta feina fonamental que nosaltres dedicarem totes les nostres energies i tot el nostre entusiasme, i és per això que ens adreçem de nou una crida a totes els partits i organitzacions de Catalunya a fi de plasmar plegats les bases d'una acció que és la única que pot realment alliberar-nos de la tirania.

**

L'exàmen de la situació internacional

EL NOU CONSELL GENERAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Els deu companys de França que han estat elegits per formar part del C. G. són els següents: Aleu, Armengol, Brufau, Buiria, Estaran, Gayolà, Iborra, Miquel, Pallach, Serra i Moret.

El Consell General ha elegit el següent Comitè Executiu: Iborra, Miquel, Pallach.

i sobretot de la nova etapa de les relacions americano-franquistes, caracteritzades per la compra descarada de bases militars i per un possible pte bilateral U.S.A.-Franco, no altera en res — al contrari — aquesta voluntat decidida de combatre Franco i el seu règim de corrupció, siguin les que siguin les aliances que sostinguin al dictador.

Però atents, tant com al nostres propis interessos, als de la comunitat europea de la qual som part integrant, denunciem en aquest gest americà un acte de traïció als ideals de defensa democràtica que havia de sostenir el Pacte de l'Atlàntic, i que de cap de les maneres poden ésser recollzats aliant-se amb un règim que n'és la negació.

L'acció americana no és en realitat moguda per una voluntat de protegir-se contra l'agressió comunista — a la qual forneix el millor argument de propaganda. Significa simplement un esforç per obtenir posicions que li permetin de batre l'influència europea dintre el P.A. i va directament dirigida contra els països del nostre continent, que fins ara són la única garantia de la voluntat de bastir una autèntica democràcia a l'Occident.

Catalunya no reconeixerà cap dels compromisos que els ocupants contreguin en nom seu. I és en nom de Catalunya que ens adreçem als països europeus que han de defensar amb nosaltres — contra el perill de l'Est i contra els egoïsmes desfermats de l'Oest — una Europa que hem de forjar plegats. Els demanem que continuïn mantenint llur actitud d'oposició a Franco i que ens ajudin en el nostre esforç de reconquesta de Catalunya, a fi de sumar-la després a la tasca comuna.

**

Els Partits Socialistes germans, la Confederació Mundial de Sindicats Lliures, la Internacional Socialista als principis i finalitats de la qual ens adherim cordialment, constituïxen l'ànima d'aquest combat contra el totalitarisme que només pot salvar la Pau a condició de no defallar i no aduïterar-se. A l'adreçar-nos-hi de nou, reclamant-los un nou esforç que dongui un contingut positiu a l'acció antifranquista internacional, els ratifiquem la nostra voluntat socialista i democràtica que mai cap conjuntura internacional aconseguirà torcer i amb la qual finalment triomfarem.

El Consell de Coordinació del Moviment Socialista de Catalunya.

Tolosa, 23 de Setembre del 1951.

CRIDA ALS SOCIALISTES CATALANS per la Delegació de l'Interior

Les vagues de Barcelona comencen, en realitat, una nova etapa, no ja de la oposició antifranquista, sino fins i tot de la història del nostre poble. Des d'ara, la reexida de l'acció immediata (i futura) dels partits i organitzacions clandestines estarà en relació directa amb la presa de consciència i la posició davant de la nova situació.

El darrer Consell de Coordinació del Moviment Socialista de Catalunya ha posat de relleu, de manera absoluta, que l'experiència — les experiències — del mes de Març havien estat assimilades, estudiades i compreses, determinant, en primer lloc una absoluta coincidència entre els companys de l'Exili i la delegació de l'Interior, tant pel que fa referència a la tàctica immediata, com a les posicions posteriors en relació a tots i cadascun dels problemes que la supervivència de Franco agreuja cada dia.

La gesta del poble de Barcelona ha accelerat el procés de relligament dels dos equips (Interior i Exili) fins arribar a constituir-se un de sol (no sobre el paper, sino autènticament) amb una sola direcció, una sola tàctica, un sol desig.

Tots plegats hem comprés que la única tàctica viable és accentuar la nostra acció a l'Interior, dirigint tots els recursos del Moviment a encoratjar i ajudar aquesta acció de Catalunya. I per altra part, resta evident per nosaltres, companys de l'Interior, que aquesta acció serà molt més profitosa si comptem, a l'Exili, amb una organització, el més puixant possible, capaç de fer-se'n ressó i pressionar el màxim l'opinió democràtica internacional.

Els actuals moments són tan greus, tan decisius, per la sort del nostre poble, pel pervindre del socialisme a casa nostra, que qualsevol deserció, qualsevol defallença, tant a l'Interior com a Exili, restaria absolutament injustificada.

El poble de Barcelona i de Catalunya ha actuat d'una manera tan magnífica, tant conscient, tan definitiva, que els partits i organitzacions que no intentin posar la seva acció i el seu pensament a l'alçada que els fets de Mars exigeixen, restaran absolutament desplaçats i incapacitats per atribuir-se, no ja la representació total de Catalunya, sino la dels seus militants o simpatitzants que resten a Catalunya.

Voldriem també poguer fer arribar la nostre veu, sincera, plena de comprensió, però també exigent, com reclamen els actuals moments, a tots els companys i amics de l'Exili, de França, d'Anglaterra, de Bèlgica, i sobre tot d'Amèrica. Voldriem fer-los comprendre el pensament d'aquesta magnífica classe treballadora catalana, que després de dotze anys de dictadura continua creient en

Catalunya i en la propia alliberació, d'aquests estudiants que, trencant la doble barrera del franquisme i de l'ambient familiar — burgès i còmode — no dubtaren ni un moment quin era el seu deure. Voldriem fer arribar als exiliats la veu dels empresonats, dels perseguits, del famolencs, dels que treballen catorze hores, dels que protesten de la política d'esterilitat dels homes que diuen representar Catalunya a l'estranger i que exigeixen una conducta seriosa i digna, des de tots els punts de vista, dels polítics i de les organitzacions a l'exili.

Ems adrecem especialment als homes que es reclamen del socialisme, que pretenen creure-hi, però la conducta dels quals està en realitat renyida amb la seva posició verbal. Ha passat, definitivament, i per no tornar, l'època de les posicions individuals, traduïdes en organismes pràcticament personals i en realitat, dedicats únicament a la guerra de taifes, sense elevació ni en els mitjans ni en els projectes, i sobre tot, demostrant un profund i absolut menyspreu per la gent que combatem a Catalunya, únicament bons — per ells — com a arma dialèctica per a jugar-hi en certs moments.

S'ha acabat. Tota acció, tota convocatòria, tota organització, tot moviment, tota política que no giri entorn de Catalunya, només representa un destorb, que cal eliminar. Catalunya necessita a tots i cadacú dels seus homes, importants o modestos, però que hagin compres, sincerament, completament, que l'acció de l'Exili només serà vàlida en funció del seu relligament, material i espiritual amb Catalunya.

Socialistes catalans: els companys de l'Interior us criden. Us necessitem a tots, per l'acció conjunta que anem a emprendre. Però us necessitem units, disciplinats orgànicament, sense plataformes personals, sense confusionismes. Heu de triar — i potser serà per sempre — El Moviment Socialista de Catalunya, us espera. Ha passat l'època dels assaigs. Cal decidir-se. O us relleueu a la sort del poble català, a través de la plataforma socialista que actua i combat a Catalunya, o bé continueu movent-vos en el vostre món fantasmal, sense relligament amb el temps i l'espai. El poble català ha parlat, i la seva veu, el seu crit de llibertat i de lluita ha arribat a tot el món. Ha estat copsat per tots els homes lliures del món.

Els socialistes catalans, escampats per Europa i Amèrica l'heu sentit també! Ho creiem i ho desitgem així, per Catalunya, pel Socialisme i per vosaltres mateixos.

existint a l'Interior amb els elements de dreta antifranquistes.

Igualment s'examinà la resposta rebuda de la Internacional Socialista i les relacions que continuen desenvolupant-se amb els partits socialistes germans.

Tant en el pla nacional com internacional s'adoptaren els acords pertinents, igualment que en el terreny orgànic del M.S.C.

Salutacions al Consell de Coordinació

El Consell de Coordinació rebé, al co-

Rafael CAMPALANS

En aquest mes de setembre s'han complert divuit anys que va morir negat a la platja de Torredembarra l'eminent socialista català Rafael Campalans. Enginyer notable, diplomàtic a Barcelona, Lovaina i Charlotenbourg, fou director de l'Escola del Treball de la Mancomunitat, creació seva. Ell i gairebé tots els professors es negaren a professar sota la dictadura militar primorriverista. En 1931, amb el nostre company Serra i Moret, formà part del Govern de la República Catalana, però aviat tornà a la direcció de la Universitat Industrial. Fou diputat a les Corts Constituents on es distingí en la defensa de l'Estatut de Núria del qual era un dels autors. Entre altres obres, és autor de Política vol dir pedagogia, brillant exposició d'una ampla concepció social que fou sempre objecte de les seves nobles passions.

Els socialistes catalans no podem oblidar al mestre i lluitador que tant va contribuir a l'expansió dels nostres ideals i que fou un dels abnegats fundadors de la Unió Socialista de Catalunya.

L'ACCIO D'AVUI I DE DEMA

(Vé de la primera pàgina.)

tots els partits i organitzacions. Estem convençuts que en el terreny dels fets, de l'acció a desenvolupar, és possible coordinar posicions que poden ésser divergents, però que han de col·laborar a l'esforç comú. Proposem-nos aquest primer objectiu i aconseguirem així dotar al nostre poble del que li manca el 12 de Març: un organisme de direcció i de representació del combat de Catalunya.

Lucidesa per a confesar el que ens manca, decisió per aconseguir-ho, pesi a tots els entrebancs internacionals. En aquest sentit, la nostra declaració és explícita. Creiem que la recent política americana a Espanya constitueix una traïció monstruosa als ideals que en el fons nodreixen també els sentiments dels treballadors i dels demòcrates americans. Pensem que aquesta política va dirigida essencialment a una acció de « xantage » contra els demés països europeus, els quals paguen així vacil·lacions passades envers l'Espanya de Franco. I en aquesta mena de mercadeig internacional, diem el que pensem, cerquem els nostres aliats i afirmem la nostra voluntat de continuar la lluita contra Franco — en totes les situacions, en tots els terrenys — igual que combatriem una dictadura bolxevic, si les febleses i les traïcions occidentals la fessin un dia possible.

La ajuda dels països europeus no ens mancarà. La dels treballadors dels pobles lliures, tampoc. Però és la nostra pròpia acció la que determinarà una i altra. Aquesta certesa constitueix el fons del nostre pensament i és amb ella que menem un combat que no cessarem fins a la victòria.

mençar les seves tasques, una cordial salutació del Moviment Demòcrata Cristià de Catalunya (Unió Democràtica), i igualment els delegats de l'Interior informaren de la cordialitat i dels estrets contactes que continuen existint amb els partits membres del C.N.D.C., entre els quals continua havent-hi el Front Nacional de Catalunya.

Reunió del Consell general

Després de la reunió del Consell de Coordinació, que tingué lloc els dies 22 i 23 de Setembre, es reuní el Consell General i junt amb els Delegats de l'Interior, estudiaren, d'acord amb les resolucions del C.C., la solució dels principals problemes que es plantegen actualment: l'acord dels diferents partits catalans a l'Exili per a organitzar la Coordinació Catalana; les relacions íntimes i cordials que a l'Interior tots aquests partits sostenen amb les organitzacions sindicals; els contactes que continuen

De cara a la feina

Encara hom sent el ressó de la gesta gloriosa, començada a Catalunya i continuada arreu de la península, actitud clara i evident de protesta d'un poble contra un règim d'ignorància i de vergonya, des de descredit nacional com ho són totes les dictadures. Aquesta actitud desvetllà l'esperança de recuperar la llibertat perduda ja fa dotze anys, quan de cop i volta després d'un temps de rumors insistents una nova política dels U.S.A. envers Franco es presenta. Política profundament equivocada, segons nosaltres, i no som pas els únics a qualificar-la així.

Naturalment si volem profunditzar un xic en el que s'anomena política d'Estat podem trobar les causes que han motivat aquesta actitud.

Sembla que aprofitant la inconseqüència de la política internacional, el govern americà s'ha pogut permetre el luxe d'avençar-se als acontereiments, i guanyar una cursa de velocitat als seus rivals. Tot-hom sap que, tradicionalment, la preponderància econòmica sobre la península no la tenien els Estats Units. És per aquest motiu doncs, i tenint en compte les dificultats de governs com el d'Anglaterra i altres — els quals no han oblidat la repugnància que els mereix el règim franquista — que els americans han aprofitat l'ocasió amb l'excusa de l'interès militar, per a fer un bon afer. Comprar a bon preu la « clique » franquista, a la qual, el que menys interessa és el benestar del poble. No coneixem, en efecte, cap dictador que governi per a beneficiar el país.

Nosaltres, però, no volem deixar-nos portar per les expansions, no direm equivocades, però sí fàcils dels que en presència de tal fet, al que no volem treure importància, es limiten a comentar-lo com d'una grevetat que ja no té remei.

No. Nosaltres no tenim la costum de marxar pel camí de la inactivitat ni de la negació. Nosaltres tenim confiança en les forces vitals de Catalunya i la seva tradició democràtica, que Franco — per amics que li surtin no podrà mai anorrear. Nosaltres tenim confiança absoluta en els treballadors del nostre poble.

I no manquem els altres sectors polítics que, davant del descredit nacional i de la misèria, continuan afirmant llur oposició al règim de Franco. Però, per si no fos suficient, ens cal assenyalar un dels principals enemics del règim: ens referim als seus funcionaris. Dificilment s'ha conegut un estat on la pròpia administració hagi esdevingut inconscientment el seu pitjor enemic. És normal de les dictadures creïn una burocràcia que a mesura que el temps passa es corrompen i acaben per ofegar el propi règim. Ara ens hi trobem amb el règim franquista, i malgrat totes les « compenendas », Franco està irremediablement condemnat a fracassar. La sola solució viable si vol aprofitar de l'ajuda americana, seria liquidar la seva pròpia administració, la qual absorvirà, si no, tota l'ajuda que se li presti.

Els diners rebuts no seran suficients per a satisfer les necessitats de l'enorme aparell burocràtic i policíac, dels estraperlistes i del falangisme. El poble continuarà ignorat i passant misèria.

L'ajuda americana no consolidarà el règim franquista. Hi ha a més un problema de dignitat nacional i de decen-

PER M. MIQUEL

cia que Franco no podrà mai escamotejar.

Quan retornaren els ambaixadors, el seny català indicà el camí a seguir. I es produïren les vagues de Catalunya, seguides a Bilbao, a Pamplona, a Madrid...

Aleshores doncs, de cara a la feina! Cal continuar el camí emprès. Cal donar consistència i alé a l'oposició catalana; sense defallir. Cal cercar contactes i col·laboracions amb totes les forces que estiguin d'acord en enderrocar Franco i en alliberar Catalunya.

Com a socialistes, no som exigents, sense enganyar a ningú i deixar d'ésser socialistes. Deiem fa uns dies que la política és eficaç quan ho sap aplicar-ha a cada moment de la vida dels pobles. Ara és el moment d'una política eficaç per a Catalunya.

NOTA INTERNACIONAL

EL CONGRES TREBALLISTA

i les eleccions britàniques

S'ha reunit aquests dies a Anglaterra el Congrés del Labour Party. La proximitat de les eleccions l'ha fet doblement interessant: ha significat una presa de consciència de les enormes dificultats que la situació internacional presenta avui a un moviment obrer que — des del poder — s'ha mantingut fidel durant set anys al socialisme democràtic.

Les eleccions seran difícils, ja ho sabem. I és per això que — les guanyi o no — el L. P. té dret a l'admiració de tots nosaltres. A una admiració que no exclou la crítica — i qui més que el propi partit sap administrar-se-la? La posició de Bevan és ben coneguda; la unitat profunda que ha concertat amb el grup majoritari, més representatiu del moviment sindical, és encara una mostra d'aquest fet que escandalitza a la burgesia: la divergència de criteris, no exclou en un partit democràtic obrer, el forjar el front comú contra l'enemic de classe.

Més que mai, el món necessita avui una Anglaterra treballista. En el diàleg que risca d'entaular-se en « tête à tête » entre la dictadura policíaca i la dictadura del diner, hi cal el tercer conversaire. Aviat farà un any que el món en pugué mesurar l'eficàcia. La inexistència d'una Europa socialista fa més necessari encara que hi hagi un Estat que la representi, malgrat tot, en aquests taulells internacionals on sembla decidir-se la sort del món.

Ara bé, aquesta presència, es guanyi o es perdi, no mancarà. La força del socialisme, que ja ha fet les proves de la seva capacitat de governar, farà arribar la seva veu fins a la porta dels grans. És així, com es salvarà la pau, passi el que passi.

Una vegada més desitgem doncs bona sort al Labour Party!

Le gérant: A. IBORRA.

Société Parisienne d'Impressions
4, Rue Saulnier. — PARIS (IXe)

Als nostres llegidors i amics

Durant tot aquest any, ENDAVANT ha anat publicant-se regularment i expandint arreu del món un pensament polític que intenta essencialment copsar i expressar el neguit profund de la nostra pàtria — i la seva esperança per demà.

Després de la successiva desaparició de gairebé totes les revistes i periòdics catalans que floriren arran de l'alliberació de França, hem cregut més necessària que mai l'existència d'almenys un portaveu regular català. I no hem escatimat els esforços econòmics per a mantenir-lo.

Avui, l'encariment dels preus d'impremta, fa molt més difícil el sacrifici. Us demanem doncs que ens ajudeu. ENDAVANT vol viure i viurà. Catalunya, muda per força a l'interior, ha de fer sentir la seva veu al defora.

Envieu-nos els vostres donatius regulars d'ajuda!

Joan MARAGALL,

UN ESPERIT MEDITERRANI

Un llibre de Josep M. Corredor.

Josep M. Corredor ha publicat recentment, en francès, el seu llibre sobre Maragall. A través de l'estudi profund de l'obra maragalliana és tota la Catalunya renaixent la que ens descriu l'autor. Aquest període alçit de la vida del nostre poble reviu intensament en la vida i l'obra del nostre gran poeta nacional.

Els que s'interessin per obtenir el llibre, poden rebre'l mitjançant un gir de 285 francs a l'adreça de l'autor: 13, Bd. Wilson, Perpinyà. (P.-O.)

LA TRAGEDIA INGLORIOSA

(Vé de la quarta pàgina)

prou per a fer la dissecció dels claudicants, dels decebuts, dels que progressivament es desentenien d'un deure que no és optatiu sino imposat a tota persona que s'estimi. Els que s'excusen amb l'actitud de les potències democràtiques, i ara amb l'estúpida defecció nord-americana, de fet han estat sempre uns oportunistes, pendents del calent de la balança, els genuïns col·laboradors dament dels quals Franco sustenta el seu imperi. Són aquests i no la Falange els que fan massa i els que acrediten davant del món el règim que suporten i els suporten.

Els treballadors britànics, intencionadament o no, ens donen una lligó magnífica. Ells estan en condicions de donar-la perquè mai no s'han nodrit de fantasies ni del que en francès se'n diu surenchère. Fan el que poden — que és molt — i es troben a la davantera dels altres proletariats de tot el món. I ho fan amb sacrifici, conscientment, deliberadament, sense estridències, començant per bloquejar llurs salaris per tal de facilitar la tasca constructiva del Govern laborista. Són ells que segueixen dient « no » a Franco. Qui dels nostres té excusa per a dir « sí », per a defallir o desertar? No seria aquesta la tragèdia pitjor?

M. SERRA I MORET.

LA TRAGEDIA ingloriosa

PER M. SERRA I MORET

La funció dels partits polítics és de desvetllar i orientar la consciència dels pobles respectius, no pas de fundar utopies o forçar sublimacions que fadiguen i esgoten la imaginació dels iniciats i no poden tenir projecció damunt les masses. La regla és encara més aplicable a països que, com el nostre, es troben privats de democràcia i sobirania popular. Els catalans d'avui, desavesats de les pràctiques d'intervenció en la direcció dels afers col·lectius, difícilment podrien entendre altra cosa que no fós una indicació dels camins a seguir per tal de retrobar la possessió dels drets elementals de ciutadania que els han estat arrabassats. Des de l'emigració, res no podria fer-se de més útil per al nostre poble que mostrar-li els elements i els mitjans amb els quals la seva sort pot ésser millorada i la seva dignitat restablerta.

Per això fer, cal en primer lloc purgar-se de prejudicis i fórmules que poguessin viciar el nostre discerniment. Els obrers, que ho tenen tot a guanyar, particularment a casa nostra, són els més interessats a establir corrents i contactes que retornin el pols als lluitadors que, vulguin o no, hauran de continuar el combat. Llur sensibilitat ha d'estar a la mesura de l'obra i de les circumstàncies. Fa pocs dies, el Congrés de les Trade Unions britàniques reunit a Blackpool, va aprovar per unanimitat la censura per haver reprès les relacions diplomàtiques normals amb Franco, únic acord que va aconseguir l'aprovació total de l'organització. Vol dir que fins i tot la defensa de la democràcia resulta patrimoni exclusiu de la classe obrera car els partits no obrers de tot el món es desentenien de la greu tragèdia espanyola. Alguns han evolucionat fins a l'extrem de considerar que Franco és insubstituïble si no és pel restabliment de la monarquia que continui i consolidi la seva obra « pacificadora ».

Als Estats Units, la gent de bona voluntat justifica els tractes vergonyosos amb Franco en l'absurda creença de que llur influència sobre el dictador suavitzarà els procediments de la tirania i aplanarà el camí per la restauració dels drets civils. Alguns sostenen amb convicció que podran més ells per mitjans amistosos i persuasius que els altres — i nosaltres — per la violència i el refús. La bona fe no exclou cap sistema per repugnant que sigui mentre sigui efectiu, però l'experiència ens ha demostrat que els afalacs i l'ajut exterior no han fet res més que reforçar totes les dictadures.

En alguns moments, per pura especulació, podríem fer abstracció de la moral i observar el resultat dels procediments tortuosos i deslleials. Estem segurs que les lleis de la nostra conducta en sortirien reforçades. En el fons, el problema de les dictadures és una simple qüestió de dignitat i decència col·lectives. Tot el demés és accessori i en certa manera inherent a la pèrdua de la dignitat. Si no tinguéssim altre horitzó que el migrat de l'exili, en tindriem

(Passa a la tercera pàgina.)

Moviment Socialista de Catalunya PROCLAMACIÓ

Aprovada pel Consell de Coordinació

El Moviment Socialista de Catalunya és la unió dels socialistes catalans per a l'acció social i política dintre una mateixa orientació i disciplina.

Aspira a ésser el partit dels treballadors de Catalunya i l'instrument polític del proletariat català associat a les forces democràtico-socialistes internacionals.

Es declara fidel a les normes de la democràcia ciutadana i acata el veredict de del sufragi universal, lliure i directe.

Per tant, combat tota mena de dictadures i coercions i rebutja la violència i la guerra si no són en defensa pròpia, ad les llibertats públiques i del manteniment de la supremàcia del poder civil.

No recolza altra forma de sindicació obrera i professional que l'autèntica de classe, lliurement organitzada, sense intromissions governamentals ni vinculacions directes amb partits polítics o institucions confessionals.

* * *

El Moviment Socialista de Catalunya basa l'esforç d'emancipació social i la superació de les lluites de classe en la realització de les llibertats individuals i col·lectives. El respecte a la persona humana, al seu dret d'associació, de pensament i d'expressió, de fer-se una personalitat i cultura pròpies, elegir la seva professió i residència, i la garantia d'igualtat davant la llei, són els fonaments d'una existència individual digna i socialment fecunda. El gaudi i disposició del béns legítimament adquirits en són el complement natural.

Reivindica el dret de la nació catalana a l'autodeterminació, a l'afirmació de la seva personalitat i a l'expansió de la seva cultura, i desitja establir harmònica convivència, en pla d'igualtat, amb el poble hispànic que la geografia i la història han agermanat. Propugna la unió de tots els països de la terra, sense exclusió de races ni colors, per a la pau, la justícia i la prosperitat comunes, i labora, primordialment, per una Federació europea basada en les nacionalitats naturals i històriques com salvaguarda de la civilització i cultura occidentals.

Vol la socialització de les riqueses naturals i dels instruments de producció i d'intercanvi. Creu que la moneda i el crèdit, les comunicacions i transports generals, la producció d'energia i força motriu, l'explotació del subsòl, rectificació de cursos aquàtics, canals i altres obres públiques, com les assegurances socials i l'ensenyament primari i secundari — completament neutre — són funcions específiques de la nació o de l'estat. La terra, com element bàsic de la producció agrícola, ramadera i forestal, pertany a la nació encara que la seva explotació pugui fer-se individual o col·lectiva. El terrassà té dret a les necessàries garanties d'estabilitat i continuïtat i al reconeixement de les millores útils per al rendiment, però la terra nua no pot ésser objecte d'especulació ni origen de renda particular, ni poden crearse enfiteusis, censals o altres formes de domini privat directe o indirecte.

Les empreses de tipus familiar o que reclamen un ajut temporal o reduït són de fet socialitzades. Les que exigeixen concurrència múltiple i s'enquadren en les distintes branques de la gran indústria moderna poden ésser socialitzades mitjançant la cooperació o la copropietat dels elements que participen a la producció sense excloure el capital d'instal·lació i forniment, segons la importància del seu aport o del servei i de la seva durada, amb dret a l'elecció dels consells de direcció i la transferència de títols entre participants. Les banques de crèdit industrial i comercial facilitaràn, en certa manera, regularan l'expansió de les empreses, evitant, amb l'ajut de l'estat si cal, la formació de monopolis, la creació d'organitzacions verticals i les especulacions il·lícites, mantenint la lliure competència i l'estímul col·lectiu per a un més gran rendiment ensems que l'estímul individual per la capacitat i la constància, base de tota promoció.

* * *

El Moviment Socialista de Catalunya és un fogar d'estudi i d'acció, escola i disciplina, que vol rendir fruit i crear un sentiment de responsabilitat en els seus adherents. En la lluita diària, cerca objectius concrets i proposa solucions. Dintre el corrent universal del Socialisme dona relleu a les particularitats i les adapta a l'escala internacional i humana. Cal que sigui la força viril, conscient, serena i fecunda que Catalunya fretura per a superar la seva adversitat. De dintre i de fora de la pàtria treballarà amb fe i perseverança per l'assoliment dels grans ideals i la realització dels objectius immediats que han de propiciar-los i fer-los assequibles, esforçant-se en merèixer la confiança del poble per a orientar i dirigir la voluntat nacional vers la segura victòria.

I declara que, de tots els objectius immediats, el primer i el més essencial és el d'alliberar Catalunya i Espanya de la macabra tirania que les endogala i restablir-les en la possessió dels drets ciutadans i l'exercici de les llibertats civils per tal que puguin determinar llur sistema de govern i les formes institucionals que més escaiguin a la realització de llur destí. A aquesta tasca primera i immediata el Moviment Socialista de Catalunya consagra els seus entusiasmes, els seus esforços i la seva capacitat de sacrifici, i per ella convida tots els catalans de totes les confessions i de tots els partits democràtics a la cooperació, per tal que tots plegats poguem recomençar la vida de dignitat i de treball que obrirà al nostre poble les portes de l'esdevenidor que Catalunya mereix i espera.

Tolosa del Llenguadoc, 23 de Setembre del 1951.